

ĐẠI SỨ QUÁN HỢP CHUNG QUỐC HOA KỲ PHÒNG THÔNG TIN - VĂN HÓA

Tầng 3, Rose Garden Tower, 6 Ngọc Khánh
Hà Nội, Việt Nam
Điện thoại: 84-4-831-4580 -- Fax: 84-4-831-4601

TẠP CHÍ ĐIỆN TỬ CỦA BỘ NGOẠI GIAO HOA KỲ
NHỮNG VẤN ĐỀ TOÀN CẦU, THÁNG 4/2002
ĐẠT ĐƯỢC SỰ PHÁT TRIỂN BỀN VỮNG

MỘT HIỆP ƯỚC MỚI VÌ SỰ PHÁT TRIỂN TRONG CUỘC ĐẤU TRANH CHỐNG ĐÓI NGHÈO TRÊN THẾ GIỚI

George W. Bush, Tổng thống Hoa Kỳ

Khẳng định lại cam kết của Hoa Kỳ trong cuộc chiến chống đói nghèo, Tổng thống kêu gọi một hiệp ước mới vì sự phát triển, được thể hiện bằng trách nhiệm cao hơn vì cả các nước giàu cũng như các nước nghèo. Dưới đây là một số trích đoạn trong bài phát biểu của Tổng thống Bush tại Hội nghị Tài trợ và Phát triển của Liên Hợp Quốc ở Monterrey, Mexico, ngày 22/3/2002.

Chúng ta gặp nhau tại thời điểm của niềm hy vọng mới và cuộc đấu tranh dai dẳng chống đói nghèo trên thế giới. Sự có mặt của tôi tại đây ngày hôm nay là để tái khẳng định cam kết của Hoa Kỳ mang lại hy vọng và cơ hội cho những người dân nghèo nhất trên thế giới, và kêu gọi một hiệp ước mới vì sự phát triển được thể hiện bằng trách nhiệm cao hơn vì các nước giàu cũng như các nước nghèo.

Nhiều người có mặt tại đây ngày hôm nay đã dành trọn cuộc đời mình cho cuộc chiến chống đói nghèo trên toàn thế giới và các bạn đều biết mục đích của việc làm đó. Chúng ta chống đói nghèo vì hy vọng là câu trả lời cho sự sợ hãi. Chúng ta chống đói nghèo vì cơ hội là quyền căn bản của phẩm giá con người. Chúng ta chống đói nghèo vì niềm tin và lương tâm đòi hỏi. Và chúng ta chống đói nghèo với sự tin tưởng ngày càng lớn rằng tiến bộ lớn nằm trong tầm tay chúng ta.

Tuy nhiên, để đạt được tiến bộ này đòi hỏi phải có những thay đổi. Trong nhiều thập kỷ, sự thành công của viện trợ phát triển chỉ được tính bằng số lượng nguồn lực được sử dụng chứ không phải bằng các kết quả đạt được. Việc đổ tiền vào một nguyên trạng thất bại chẳng giúp được gì nhiều cho những người nghèo và có thể thực sự làm chậm tiến độ cải cách. Chúng ta phải chấp nhận yêu cầu cao hơn, khó khăn hơn nhưng hứa hẹn hơn. Các nước phát triển có trách nhiệm không chỉ chia sẻ sự giàu có của mình mà còn phải khuyến khích các nhân tố tạo nên sự thịnh vượng: tự do kinh tế, tự do chính trị, pháp quyền và nhân quyền.

Bài học của thời đại chúng ta rất rõ ràng: Nếu các quốc gia đóng cửa thị trường và cơ hội nằm trong tay một số ít người có đặc quyền, thì viện trợ phát triển không bao giờ là đủ. Khi các quốc gia tôn trọng người

dân của họ, mở cửa thị trường, đầu tư cho y tế và giáo dục tốt hơn cho người dân thì mỗi đồng đô-la viện trợ, mỗi đồng đô-la kim ngạch thương mại và vốn trong nước được sử dụng hiệu quả hơn.

Chúng ta phải viện trợ nhiều hơn cho cải cách về chính trị, pháp lý và kinh tế. Kiên quyết với vấn đề cải cách, chúng ta đang thực hiện công việc nhân đạo. Hoa Kỳ sẽ đi đầu làm gương. Tôi đã đề nghị tăng 50% viện trợ phát triển chủ yếu trong ba năm tài khóa sắp tới. Điều này có nghĩa là hàng năm sẽ tăng thêm 5.000 triệu đô-la so với mức tài trợ hiện tại.

Những khoản tiền mới này sẽ chuyển vào một Quỹ Thách thức Thiên niên kỷ mới, được dành cho các dự án tại các quốc gia có sự quản lý công bằng, đầu tư cho người dân và khuyến khích tự do kinh tế. Chúng ta sẽ thúc đẩy sự phát triển từ dưới lên trên, giúp đỡ công dân tìm ra các công cụ, kiến thức và công nghệ để nắm lấy các cơ hội trong nền kinh tế toàn cầu.

Tôi đã yêu cầu Ngoại trưởng Powell và Bộ trưởng Tài chính O'Neill đi tiếp xúc rộng rãi với cộng đồng quốc tế để xây dựng các tiêu chuẩn mục tiêu rõ ràng và cụ thể cho Quỹ Thách thức Thiên niên kỷ. Chúng ta sẽ áp dụng các tiêu chuẩn này một cách hợp lý và nghiêm túc.

Để khởi động sáng kiến này, tôi sẽ làm việc với Quốc hội Hoa Kỳ để có được các nguồn tài trợ trong 12 tháng dành cho các nước đáp ứng tiêu chuẩn. Nhiều nước đang phát triển đang nỗ lực trên con đường cải cách và mang lại lợi ích cho người dân của mình. Một hiệp ước mới vì sự phát triển sẽ là phần thưởng dành cho các nước này và khuyến khích các nước khác học tập họ.

Mục đích của viện trợ phát triển là để giúp các nước phát triển và thịnh vượng mà không cần đến viện trợ nữa. Khi các nước tiến hành cải cách, mỗi đồng đô-la viện trợ thu hút hai đồng đô-la đầu tư từ khu vực tư nhân. Khi viện trợ gắn với chính sách đúng đắn, số người thoát khỏi nghèo đói sẽ tăng gấp bốn lần so với cách thức viện trợ kiểu cũ.

Tất cả chúng ta ở đây phải tập trung vào những lợi ích thực sự cho người nghèo thay vì tranh cãi về số tiền viện trợ có tính áp đặt của các nước giàu. Chúng ta nên đầu tư cho y tế và giáo dục tốt hơn và tiếp tục các nỗ lực chống HIV/AIDS và các bệnh dịch khác đe dọa làm suy yếu toàn bộ xã hội. Chúng ta nên dành thêm viện trợ dưới hình thức không hoàn lại thay cho hình thức vay nợ không bao giờ có thể được hoàn trả.

Công cuộc phát triển rộng lớn hơn rất nhiều so với viện trợ phát triển. Phần lớn tài chính cho phát triển không phải từ viện trợ mà từ thương mại, vốn trong nước và đầu tư nước ngoài. Các nước đang phát triển nhận khoảng 50.000 triệu đô-la viện trợ mỗi năm, so với đầu tư nước ngoài khoảng 200.000 triệu đô-la từ kim ngạch xuất khẩu hàng năm 2,4 triệu tỷ đô-la. Do vậy, để nghiêm túc về vấn đề chống đói nghèo, chúng ta phải nghiêm túc về vấn đề phát triển thương mại.

Thương mại giúp các quốc gia đa dạng như Hàn Quốc, Chi-lê và Trung Quốc mang lại cơ hội cho hàng triệu công dân của họ thay vì sự tuyệt vọng. Thương mại mang lại công nghệ mới, ý tưởng mới, thói quen mới và đem lại kỳ vọng về sự tự do. Mức độ tiếp cận lớn hơn đối với các thị trường ở các nước giàu có tác động trực tiếp và ngay lập tức đối với nền kinh tế của các nước đang phát triển.

Ví dụ, chỉ trong một năm, Đạo luật Tăng trưởng và Cơ hội cho châu Phi đã tăng kim ngạch xuất khẩu của châu Phi vào Hoa Kỳ hơn 1.000%, tạo ra gần 1.000 triệu đô-la đầu tư và hàng ngàn việc làm.

Tuy nhiên chúng ta còn nhiều việc phải làm. Các nước đang phát triển cần tiếp cận nhiều hơn các thị trường ở các nước giàu. Chúng ta phải gỡ bỏ các rào cản thương mại giữa các nước đang phát triển với nhau. Các cuộc đàm phán thương mại toàn cầu được phát động tại Doha phải đối mặt với những thách thức này.

Sự thành công của các cuộc đàm phán này sẽ mang lại sự thịnh vượng lớn hơn cho các nước giàu, nước có thu nhập trung bình cũng như các nước nghèo. Theo một dự đoán, một hiệp định thương mại toàn cầu mới có thể giúp 300 triệu người thoát khỏi cảnh nghèo đói. Khi thương mại phát triển thì chắc chắn vấn đề đói nghèo sẽ phải lùi bước.

Nhiệm vụ phát triển là cấp bách và khó khăn, tuy nhiên biện pháp rất rõ ràng. Khi chúng ta hoạch định và hành động, chúng ta phải nhớ rằng nguồn gốc thực sự của tiến bộ kinh tế chính là khả năng sáng tạo của con người. Các nguồn lực tự nhiên quan trọng nhất của các quốc gia chính là trí tuệ, kỹ năng và hoạt động kinh doanh của người dân. Sự vĩ đại của một xã hội đạt được bằng việc phát huy sự vĩ đại của chính người dân của xã hội đó. Người nghèo trên thế giới cần có các nguồn lực để đáp ứng các nhu cầu của họ và, giống như những người khác, họ xứng đáng được nhiều thể chế khuyến khích những mơ ước của mình.

Tất cả mọi người xứng đáng có được các chính phủ được thành lập bởi sự nhất trí của họ; hệ thống pháp lý mang lại cơ hội thay vì bảo vệ lợi ích hẹp hòi của số ít; và hệ thống kinh tế tôn trọng khát vọng của họ và thưởng công cho những nỗ lực của họ. Tự do, pháp luật và cơ hội là những điều kiện của sự phát triển và đó là những hy vọng chung của loài người.

Tinh thần kinh doanh không bị giới hạn bởi điều kiện địa lý, tôn giáo hay lịch sử. Nam giới và nữ giới sinh ra đều tự do và sự thịnh vượng sẽ đến với họ khi có tự do. Đó là lý do vì sao Hoa Kỳ đang đi đầu trong cuộc đấu tranh vì tự do trước nạn khủng bố.

Chúng ta cảm ơn các bạn hữu và láng giềng trên toàn thế giới vì sự giúp đỡ cho sự nghiệp vĩ đại này. Lịch sử kêu gọi chúng ta tham gia vào một cuộc đấu tranh phi thường mà mục đích của nó không thể lớn hơn là đấu tranh cho tự do. Chúng ta đang theo đuổi những mục đích vĩ đại và có giá trị để có một thế giới an toàn hơn và khi đó nó trở nên tốt đẹp hơn. Chúng ta sẽ thách thức sự đói nghèo và tuyệt vọng, thiếu giáo dục và chính phủ thất bại, những điều kiện mà bọn khủng bố có thể nắm lấy và lợi dụng.

Biện pháp mới của chúng ta đối với phát triển đặt trách nhiệm lên vai các nước đang phát triển và tất cả các quốc gia. Chúng ta phải xây dựng các thể chế tự do, không bao dung cho những thất bại của quá khứ. Chúng ta phải làm nhiều hơn chứ không chỉ thỏa mãn với những gì chúng ta đang làm; chúng ta phải làm đúng. Bằng sự tự do và lãnh đạo đúng đắn, chúng ta sẽ giải phóng hàng triệu người thoát khỏi cảnh nghèo đói. Chúng ta sẽ giúp chiến thắng sự tuyệt vọng và oán giận. Chúng ta sẽ đưa tất cả các quốc gia vào vòng tròn đang ngày càng mở rộng với nhiều cơ hội và điều kiện kinh doanh. Chúng ta sẽ có những đối tác thực sự vì sự phát triển và góp thêm một chương mới đầy hy vọng vào lịch sử của thời đại chúng ta.

Toàn văn bằng tiếng Anh của bài viết có trên Internet tại:

<http://usinfo.state.gov/journals/itgic/0402/ijge/gj01.htm>